

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.2: Gengældelse

Den morgen så fader mere træt ud end normalt efter en nattevagt. Derudover var han også gnaven.

Åbenbart var der nogle fjolser, som havde ødelagt muren ind til rodlageret. Hele natholdet var blevet sat til at udbedre skaden. De havde arbejdet på det hele natten.

"Møg-vagt," sagde fader og gabte.

"Det var da noget værre noget," sagde Willas og var meget ivrig efter at komme ud af døren. Nogle ville måske sige, at han var mistænkeligt ivrig. Normalt var Willas ikke den første til at komme af sted, når næste stop var skolen.

Willas var så hurtig, at hans moder måtte kalde ham tilbage.

"Hov, du skal have din søster med."

"Th, heldige mig," svarede Willas.

Men det var han ikke. Turen til skolen blev overhovedet ikke nogen god tur, og det var helt og holdent lillesøsters skyld.

Ida var ikke medgørlig efter alt, hvad Willas havde lært hende. Willas mente, at hun var utaknemmelig. Ida var slet ikke enig og fulgte kun langsomt med. Hun havde aldeles ikke lyst til at følges med Willas.

"Åh hold op med at pive. Du ser pæn ud uden hale," sagde Willas ivrig efter at komme videre.

Det hjalp ikke. Ida begyndte at græde, for nu var hun urolig for, hvad de andre parvmaner-børn ville sige til, at hun var haleløs.

"Lidt drillerier må du nok være forberedt på, men..."

Mere fik han ikke sagt, for nu græd Ida endnu højere og nægtede at gå længere.

Willas forsøgte igen og igen at overtale Ida, men lige meget hjalp det. Ida ville ikke følge med i skole.

"Skal du ikke være i skole?" råbte en af faders arbejds-kollegaer.

Willas vendte sig om: "Jo, jo, vi er skam på vej."

"Er du det, det ser ikke sådan ud," svarede kollegaen.

"Min søster og jeg..."

"Din søster?"

Faders arbejds-kollega havde ret, lillesøster var ikke til at se.

Hun var stukket af, ligeså snart Willas havde set væk.

Dette var før byplanlægnings-udvalget havde gennemført en omlægning af vejene. Den underjordiske parvmaner-by bestod af masse små, kringlede tunneler helt tilbage fra dengang, byen opstod. Man skulle ikke løbe langt, før man var ude af syne.

Inde i Willas' hoved lød der en hel del eder og forbandelser. Det tog ham lang tid, før han fandt lillesøster.

Parvmanernes største tunnel er Hovedallégade. Den er så stor, at et menneskebarn kan gå oprejst, og den er ligeså bred. På hver side er der boliger op til tre etager. På gadeplan er der mange handels-boder. Derudover har Hovedallégade også byens bedste dagsbelysning. Via et sindrigt system af spejle bliver overfladens sollys ledt ned i de underjordiske gader.

Det var der, Willas fandt sin lillesøster. Hun stod bag boden hos en bær-handler med et friskt blåbær i hænderne.

"Nu kommer du altså med," råbte Willas surt.

Ida kiggede op. "Grib," sagde hun og kastede blåbærret til Willas.

Uden at tænke over det greb Willas blåbærret.

Ida grinede og sagde: "Er Ida uden hale, skal Willas ej finde dvale."

"Åh, hva?" sagde Willas forvirret, men Ida hørte ikke efter. Hurtigt havde hun vendt sig rundt og var løbet, imens hun råbte "Tyv, tyv."

Willas ville følge efter, men bær-handleren havde hørt Idas råb: "Hov, hov!"

"Hov, hvad?"

"Mit bær. Det er mit bær."

"Åh, jeg ville lige ... Se om det var friskt," forsøgte Willas at forklare situationen.

"Nå, så det vil du. Hvorfor har du så bidt i det?"

Willas så på bærret i sine hænder. Og ganske rigtigt var der et par små parvmanerbidemærker i bærret.

Ida fik ret. Willas fik ikke hvile. Han måtte bære og stable mange bær som betaling for blåbærret.

Da han var færdig, mente Willas, at når han nu havde udført arbejdet for bærret, så burde han også få resten af bærret med hjem. Det mente bær-handleren vist ikke. I hvert fald begyndte hans svar med: "Din lille dueltort..."

Mere hørte Willas ikke, for han fik nok at gøre med at få benene på nakken.

Ikke længe efter fandt Willas sin lillesøster længere nede af Hovedallégade. Hun var ikke løbet langt væk, for hun ville se, hvad der blev af Willas.

"Nå, hvad synes du om at være bær-handlerens lille hjælper?" spurgte hun kækt.

Det syntes han åbenbart ikke godt om. Willas mente i hvert fald, at han var berettiget til at give sin lillesøster en ordentlig omgang.

Det var sådan, de blev fundet.

"Willas, hvad laver du!" råbte en kraftig stemme. "Lad din lillesøster være. Og skulle du ikke have været i skole for længe siden?"

Det var en af skolelærerne, som var på vej til skolen.

"Jamen, det var min lillesøster, der ikke ville..."

"Willas, lad være med at lyve," sagde læreren strengt. "Du skal ikke give andre skylden. I øvrigt er det dit ansvar at få din søster i skole."

Willas ville sige noget til sit forsvar, men opgav og slap sit tag i lillesøster. Læreren ville alligevel ikke tro ham.

Læreren afleverede ham i hans klasse, langt inde i den tredje skoletime. Endnu engang fik han skæld ud, denne gang af sin klasselærer.

Willas ønskede at forsvare sig, men opgav på forhånd.

"Efter skoletid kan du melde dig hos skolens øverste ansvarlige," sagde skolelæreren til sidst.

Willas sukke og satte sig.

Skolens øverste ansvarlige brummede, da Willas kom ind på hans kontor. Han pegede på en stol og gik derefter til møde. Willas skulle bare blive siddende.

Et hoved kiggede ind gennem døren. Det var lillesøsters hoved.

"Skulle du ikke følge mig hjem?" spurgte hun og grinede højt, idet hun gik derfra.

Willas gik ingen steder. Han sad bare og skumlede, og sådan kom han til at sidde længe, for den øverste ansvarlige for skolen gik ikke tidligt hjem.

"Ja, så kan du jo lære at komme til tiden," formanede den øverste ansvarlige.

Da Willas endelig kom hjem, var han mere træt end normalt. Derudover var han også gnaven.